

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/19/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113213975
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113213975.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Világiovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Zlady Simkovej v právnej veci navrhovateľky: F. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, za účasti vedľajšieho účastníka Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov, IČO: 42 249 708, so sídlom v Košiciach - Staré Mesto, ul. Škultétyho 3, právne zastúpeného JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, ul. Škultétyho 3, proti odporcovi: Rapid life životná poisťovňa, a.s., IČO: 31 690 904, so sídlom v Košiciach, ul. Garbiarska 2, právne zastúpenému JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, so sídlom v Košiciach, ul. Němcovej 22, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 28C/64/2013-95 zo dňa 25.09.2013 a proti uzneseniu č.k. 28C/64/2013-132 zo dňa 11.11.2013 a o návrhu odporcu na prerušenie konania takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti.

Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

P o t v r d z u j e uznesenie č.k. 28C/64/2013-132 zo dňa 11.11.2013.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach so sídlom na Alžbetinej ulici č. 41, Košice, sp. zn. 2C/586/2012 z 19.01.2012 v celom rozsahu.

Druhým výrokom odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu v Košiciach so sídlom na Alžbetinej ulici č. 41, Košice, sp. zn. 2C/586/2012 zo dňa 19.01.2012 až do rozhodnutia vo veci samej.

Tretím výrokom v prevyšujúcej časti návrh zamietol a napokon štvrtým výrokom vyslovil, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 52 ods. 1 až 3, ods. 4 písm. r/ a ods. 5 Občianskeho zákonníka a ust. § 40 ods. 1, 2, § 41 ods. 1, § 43 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z.z.

Súd prvého stupňa konštatoval, že v danom prípade bolo preukázané, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená poisťná zmluva. Táto zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pretože odporca konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a navrhovateľka nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Vo všeobecných poisťných podmienkach v tejto poisťnej zmluve v článku XV je dojednanie o rozhodcovskej doložke. Na konci zmluvných podmienok ako osobitné zmluvné dojednanie číslo 01/2007 k tejto poisťnej zmluve, je

dojednaná taktiež rozhodcovská doložka odkazujúca na článok XV. Všeobecných poistných podmienok. Na základe uvedenej rozhodcovskej doložky bol dňa 19.01.2012 pod sp. zn. 2C/586/2012 vydaný rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, Košice. Odporca tvrdí, že sa jednalo o individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku.

Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je formulovaná vo všeobecných poistných podmienkach, konkrétne v článku XV. a je súčasťou neprehľadného textu písaného malými písmenami splyvajúceho s ostatnými zmluvnými podmienkami uvedenými vo všeobecných poistných podmienkach. Podľa uvedenej rozhodcovskej doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka tak znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu alebo sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu a tým mu odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Z uvedeného dôvodu rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal na prílohu smernice ES/93/13 EHS uvedenú pod písm. q) bodu 1, v zmysle ktorého neprijateľnou zmluvou podmienkou je podmienka, ktorá bráni spotrebiteľovi v uplatňovaní práva podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžaduje od spotrebiteľa, aby riešil spory výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzuje prístup k dôkazom alebo ukladá mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa zmluvný vzťah riadi malo spočívať inej zmluvnej strane.

Podľa vyššie uvedeného je teda neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok na riešenie sporov akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy. Zmluvná podmienka, ktorou dodávateľ vopred stanoveným obsahom rozhodcovskej doložky uložil, že všetky spory zo spotrebiteľskej zmluvy budú riešené ním zvoleným rozhodcom, je podľa názoru súdu v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah, teória a prax navyše označujú za faktický nerovný, nevyvážený a preto nemá súd žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a je absolútne neplatnou.

Súd prvého stupňa poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 z 21.3.2012 v obdobnej právnej veci, kde NS SR vyslovil názor, že takto dojednaná rozhodcovská doložka nie je individuálne dojednanou rozhodcovskou doložkou a že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou uvedenou v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/1/2012, a preto zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, ktorý bol vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky v súlade s § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Rozhodcovský rozsudok bol navrhovateľke doručený 16.04.2013, návrh na začatie konania bol doručený Okresnému súdu Prešov dňa 15.05.2013, teda v 30 dňovej lehote ustanovenej v § 41 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Výrok o odložení vykonateľnosti rozsudku súd prvého stupňa odôvodnil tým, že na žiadosť navrhovateľky podľa § 40 ods. 2, posledná veta Zákona o rozhodcovskom konaní, odložil vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku. Účinky odkladu vykonateľnosti trvajú do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Námietku nedostatku právomoci Okresného súdu Prešov súd prvého stupňa považoval za nedôvodnú. Keďže rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nemôže ňou odporca odôvodniť prednostné právo rozhodcovského súdu riešiť spory vyplývajúce z poistnej zmluvy medzi účastníkmi konania. Právo navrhovateľky podať žalobu na príslušný súd vyplýva z § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Účelom ustanovenia § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní je umožniť súdny prieskum rozhodcovských rozsudkov. Bolo by v rozpore s účeloch týchto ustanovení, aby súd tento prieskum nemohol vykonať z dôvodu, že rozhodcovská zmluva vyžaduje od účastníka spory riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní.

Vzhľadom na námietku odporcu o nespĺnení poplatkovej povinnosti zo strany navrhovateľky, súd prvého stupňa poukázal aj na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sekcie legislatívy zo dňa 29.4.2010, z obsahu ktorého vyplýva, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) Zákona o súdnych poplatkoch

je od súdneho poplatku oslobodený aj spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu, v danom prípade napríklad podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. s tým, že oslobodenie sa nevzťahuje len na prípady, kedy je spotrebiteľ v pozícii navrhovateľa, ale aj keď si uplatňuje svoje práva v pozícii odporcu vrátane odporu proti platobnému rozkazu, rozkazu na plnenie a uvedené oslobodenie sa vzťahuje aj na vykonávacie konanie vrátane oslobodenia poplatku za námietky proti exekúcii a o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

S poukazom na ust. § 5 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je predpokladom na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, skutočnosť, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie jeho práva alebo povinnosti, súd návrh navrhovateľky v časti uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie ako nedôvodný zamietol, keďže v čase rozhodovania súdu o tomto nároku navrhovateľky, nebolo ešte rozhodnutím súdu právoplatne vyslovené porušenie jej práv a povinností ako spotrebiteľa.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Neúspešný odporca nemá právo na náhradu trov konania a úspešná navrhovateľka si nárok na náhradu trov konania neuplatnila, preto súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca. Napadol rozsudok vo všetkých jeho výrokoch s uvedením odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, c/, f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.). Namietal, že vo vzťahu k prvému a k druhému výroku ide o nepreskúmateľný rozsudok, najmä neobjasnenie skutkového stavu veci a následne nesprávne právne posúdenie veci, ako aj nesprávnu aplikáciu zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Odporca zastáva právny názor doložený predloženými dôkazmi, že rozhodcovská doložka bola platná, individuálne dojednaná a v súlade s ňou a stanovenými podmienkami vo VPP rozhodoval Stály rozhodcovský súd. Namietal, že z rozhodnutia nevyplýva, že navrhovateľ pri podaní návrhu dodržal 30-dňovú prekluzívnu lehotu na jeho podanie, keďže v odôvodnení rozhodnutia o skúmaní tejto zákonnej podmienky pre vedenie konania nie je žiadna zmienka. Zároveň namietal, že poisťnú zmluvu navrhol uzavrieť tretí subjekt nezávislý od odporcu a to výhradný finančný agend, ktorým bol sprostredkovateľ poistenia pani D. Y.. Takýto sprostredkovateľ má pri výkone tejto živnostenskej činnosti plniť zákonnú povinnosť a to vyhotoviť záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve, ktorý obsahuje aj upozornenie na existujúcu rozhodcovskú doložku, ktorú navrhovateľ mohol, ale nemusel podpísať. Tento postup je všeobecne známy a keďže „iura novit curia“, tak odporca predpokladá, že súd to vedieť mal, ba dokonca mal vykonať procesný úkon potrebný pre objektivizáciu pravdivosti tvrdenia navrhovateľa a posúdenia, či rozhodcovská doložka bola alebo nebola individuálne dojednaná a to práve vykonaním výsluchu sprostredkovateľky poistenia z úradnej moci. Súd tento dôkaz, ktorý odporca vo svojom vyjadrení označil nevykonaním a jednoducho vychádzal len a len z tvrdení navrhovateľa a tieto si neobjektivoval výsluchom svedkyne, ktorá je nestranným svedkom, tak ako navrhovateľa, tak aj odporcu. Ďalej odporca namietal skutočnosť, že súd sa pri rozhodovaní opieral o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012. Takýto právny záver súdu neobstojí, pretože dovolací súd nerozhodoval v merite veci. Odporca na podporu svojho tvrdenia poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 402/2008 z 01.04.2009. Zároveň odporca má k dispozícii a predložil odvolaciemu súdu Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 499/2012 zo dňa 10.07.2013, ktorým Ústavný súd konštatoval porušenie základného práva odporcu na spravodlivý proces a to postup Najvyššieho súdu SR v exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 2Cdo/5/2012. Vzhľadom na okolnosť, že v konaní pred Ústavným súdom sa zjavne rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie, odporca z dôvodu hospodárnosti konania navrhol, aby toto súdne konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ bolo prerušené až do právoplatného ukončenia konania vo veci Najvyššieho súdu sp.zn. 6Cdo/1/2012 vedeného pred Ústavným súdom pod sp.zn. II. ÚS 382/2013. Nie je správny právny záver súdu prvého stupňa, ktorý ani neposudzoval hlavný právny vzťah a to vzťah poisťný medzi navrhovateľom a odporcom a nijako sa nevenoval jeho zániku už v druhom roku po uzavretí poisťnej zmluvy. Absencia argumentácie súdu bráni účastníkovi v realizácii jeho procesných práv. Odporca má teda za to, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Zároveň poukázal na ust. § 157 ods. 2 O.s.p. s tým, že napadnuté rozhodnutie nie je ani presvedčivé a je nepreskúmateľné. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu III. ÚS 119/03. Zároveň na všeobecnú právnu argumentáciu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp.zn.

18CoE/132/2013 s tým, že ujednanie rozhodcovskej doložky nemožno hodnotiť za nekalú podmienku, nakoľko rozhodcovské konanie je v Slovenskej republike súčasťou riadneho legislatívne upraveného procesu. Je zarážajúce, že toto chápanie rozhodcovskej doložky a rozhodcovského konania v systéme civilného práva ušlo pozornosti súdu prvého stupňa a konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia je rovnako porušujúcim právom odporcu na spravodlivé súdne konanie. Z označeného pohľadu je rozhodnutie súdu arbitrárne, pretože neposudzoval kompletne znenie článku XV. VPP po predchádzajúcom posúdení osobitných zmluvných dojednaní č. 1/2007, pretože práve tieto obsahujú hmotnoprávnu dohodu o uzavretí rozhodcovskej doložky. Súd vôbec nevyvrátil ničím skutočnosť, že navrhovateľ mal dve možnosti a to osobitné zmluvné dojednanie podpísať alebo nepodpísať a teda mal dve možnosti, rozhodcovskú doložku prijať alebo neprijať. Ak by ju neprijal, ust. článku XV. VPP by boli úplne bezpredmetné. Tento logický postup uvádzaný odporcom súd prvého stupňa nepochopil, a preto uskutočnil nesprávny skutkový a následne aj právny záver. Odporca nemal zriadený vlastný stály rozhodcovský súd a v zmysle dohodnutých pravidiel poveril stály rozhodcovský súd - Arbitrážny súd Košice so sídlom v Košiciach, Alžbetina 41 vykonaním rozhodcovského konania a to návrhom na začatie konania o zaplatenie 154,34 Eur zo dňa 02.01.2012. Rozhodcovský súd vydal dňa 19.01.2012 rozsudok, ktorým priznal odporcovi 154,35 Eur. Odporca v celom doterajšom konaní, rovnako ako v konaní rozhodcovskom i naďalej zotrval a zotráva na svojej žalobe voči navrhovateľovi podanej listom zo dňa 02.01.2012 rozhodcovskému súdu a žiada, aby súd o merite veci konal až do právoplatného skončenia veci. Vzhľadom na znenie ust. § 40 písm. a/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní súd prvého stupňa vo výrokovej časti opomenul uviesť v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku aj samotný výrok o pokračovaní v ďalšom konaní. Odporca namietal postup súdu, keď sa tento vôbec nezaoberal otázkou právnej nárokovateľnosti osobitnej pohľadávky vo výške 154,35 Eur podľa článku XVII. bod 7a VPP od navrhovateľa. Odporca považuje túto podstatnú skutočnosť za právne významnú, pretože návrh odporcu zo dňa 02.01.2012 podaný rozhodcovskému súdu je stále aktuálny. Odporca toto pochybenie hodnotí ako odopretie prístupu k súdu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie o podaní žaloby voči navrhovateľovi. Odporca namietal, že napadnutým rozhodnutím bez existencie ďalšieho výroku o pokračovaní v konaní v merite sporu mu bol s konečnou platnosťou upretý prístup ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poisťovnej zmluvy od navrhovateľa. Napadnutým rozhodnutím súd nenastolil pre obe strany spravodlivý a právne správny právny stav, ale naopak uprel odporcovi možnosť na ďalší prístup k súdu, tak ako to predpokladá ust. § 43 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní. Zo znenia rozhodcovskej doložky vyplýva, že bola predtým vysvetlená navrhovateľovi tretím - nezávislým subjektom, ďalej bola doložená podpisom oboch strán, a teda bola jednoznačne individuálne dojednaná, a preto ju treba považovať aj za platný právny úkon oboch strán v spore. Odporca v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa článku I. Ústavy je princíp právnej istoty. Odporca sa domnieva, že súd nesprávne vyhodnocoval aj postup a rozhodovanie rozhodcovského súdu v skrátenej forme konania. Zároveň namietal skutočnosť, že súd v konaní vôbec nedokazoval právny záujem vedľajšieho účastníka na vstupe do konania ani to ani dotazom dotknutého navrhovateľa. Takýto postup je náležitý z úradnej moci súdu a to aj bez výslovnej námietky odporcu. Následne namietal zaujatosť sudcu N. C. G., ktorý bol v konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod sp.zn. 21Er/819/2010 a v odvolacom konaní Krajského súdu v Prešove 20CoE/114/2012 namietaný úspešne odporcom z dôvodu zaujatosti. Preto odporca navrhol zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie do času rozhodnutia Ústavného súdu pod č.k. II. ÚS 382/2012 prerušiť.

Navrhovateľka ani vedľajší účastník na strane navrhovateľky sa k odvolaniu odporcu nevyjadrili.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 17.07.2014 a zistil, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Ust. § 205 ods. 2 O.s.p. taxatívne určuje dôvody, ktorými možno odôvodniť odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej. Nesprávny skutkový záver súdu prvého stupňa je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak súd pri hodnotení dôkazov nepostupuje podľa kritérií uvedených v ust. § 132 a § 135 O.s.p., teda jednotlivé dôkazy a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti nehodnotí z hľadiska ich vierohodnosti, pravdivosti a významu pre posúdenie veci z právneho hľadiska. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak dôjde k omylu súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Za mylnú aplikáciu právnych predpisov sa považuje použitie iného právneho

predpisu než sa správne mal použiť alebo aplikácia správneho právneho predpisu, ale jeho nesprávny výklad.

Pokiaľ odporca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia napadnutého rozsudku, i uznesenia a vyporiadania sa s jeho námietkami, ustálená judikatúra Najvyššieho súdu SR rešpektuje právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako jeden z aspektov práva na spravodlivý proces. Podľa judikatúry Ústavného súdu z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I.ÚS 46/05).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia však nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument odporu v konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie alebo zostali sporné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania. Z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 78/05, II.ÚS 76/07).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že právo odporcu na riadne odôvodnenie rozsudku, ktorý je preskúmaný v odvolacom konaní porušené nebolo.

Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým dospel súd prvého stupňa ale tiež primerané právne posúdenie týchto záverov.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol. Na skutkových zisteniach súdu prvého stupňa, ktoré zodpovedajú vykonanému dokazovaniu sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Navrhovateľka uzatvorila s Prvou československou poisťovňou Rapid akciová spoločnosť (v súčasnosti odporca) poisťnú zmluvu dňa 12.03.2008. Zmluvu dojednávala so sprostredkovateľom - p. D. Y.. Teda odporca konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti prostredníctvom sprostredkovateľa poistenia. Navrhovateľka bola spotrebiteľom, teda fyzickou osobou. Vo veci teda ide o spotrebiteľský vzťah, tak ako to správne zistil i konštatoval súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia.

Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa, c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu, e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi, f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú, g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty, h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli, i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia, k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku, l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana, m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči predávajúcemu vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči predávajúcemu, n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predĺži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy, o) ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba predávajúcemu, p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme, r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní (§ 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

V rozhodcovskom konaní možno rozhodovať len spory, ktoré účastníci konania pred súdom môžu skončiť súdnym zmierom (§ 1 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní).

Účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3), b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní, c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy, d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal, e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené, f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť, g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17), h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, alebo i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený, j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa (§ 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní).

Ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania

vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť (§ 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní).

Účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu (§ 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní).

K odvolacím námietkam odporcu odvolací súd na doplnenie konštatuje:

V predmetnej veci je rozhodcovská zmluva predformulovaná na tlačive odporcu, pričom podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu, a to je práve aj prípad typových rozhodcovských zmlúv, ktoré sa predkladajú spotrebiteľom na podpis a majú vyvolať dojem, že si ich vyžiadali spotrebiteľia.

Spotrebiteľ, ak si želá niečo z určitých dôvodov, minimálne sa predpokladá, že vie, prečo chce niečo individuálne vyjednať. Skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je formulovaná v rámci štandardnej formulárovej zmluvy, neodôvodňuje záver, že odporca preukázal osobitné vyjednanie.

Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 M Cdo 9/2012.).

Odporca si v tomto smere dôkazné bremeno nespĺnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad.

K odvolacej námietke odporcu, že súd prvého stupňa neposudzoval komplexne znenie čl. XV. VPP po predchádzajúcom posúdení osobitných zmluvných dojednaní č. 01/2007, pretože práve tieto obsahujú hmotnoprávnu dohodu o uzavretí rozhodcovskej doložky, odvolací súd konštatuje, že nemal dôvod na to, aby vylúčil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok len kvôli nadpisu, ktorý ani nekorešponduje s presným označením inštitútu „individuálne dojednaného zmluvného ustanovenia“.

K odvolacej námietke odporcu, že zo znenia rozhodcovskej doložky vyplýva, že bola predtým vysvetlená navrhovateľke tretím nezávislým subjektom a bola jednoznačne individuálne dojednaná odvolací súd konštatuje, že odporca v priebehu konania pred prvostupňovým a ani odvolacím súdom uvedené tvrdenie nepreukázal. Za individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky nemožno považovať podpísanie osobitných zmluvných dojednaní vo formulárovej zmluve.

Zákon charakterizuje spotrebiteľskú zmluvu tak, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania túto charakteristiku spĺňa. Všeobecné poistné podmienky, ktoré boli pripravené vopred pre veľký počet spotrebiteľov sú súčasťou zmluvy a tieto navrhovateľka ovplyvniť nemohla. Zo znenia rozhodcovskej doložky, obsiahnutej v časti XV. Všeobecných poistných podmienok vyplýva, že všetky spory sa mali riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom.

Takáto rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, lebo je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve (resp. vo VPP) inkorporovaných do takejto zmluvy a nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná, pričom vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Pokiaľ ide o ustanovenie zmluvy Osobitné zmluvné dojednanie č. 01/2007, odvolací súd konštatuje, že vyššie uvedené platí aj pre predmetné ustanovenie zmluvy, pretože v tomto ustanovení je opätovne obsiahnutá povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu tak, ako je to uvedené vo Všeobecných poistných podmienkach.

Zo znenia VPP aj ustanovenia zmluvy Osobitné zmluvné dojednanie č. 01/2007 nevyplýva nič iné, len povinnosť navrhovateľky podrobiť sa rozhodcovskému konaniu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke odporcu, že do poisťného vzťahu so navrhovateľkou vstupoval ako s informovaným spotrebiteľom, o čom predkladá ako dôkaz Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX. zo dňa 12.03.2008, odvolací súd konštatuje, že v predmetnej listine je iba zmienka o možnosti využitia inštitútu rozhodcovského konania bez toho, aby v nej boli náležite objasnené rozdiely medzi konaním pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom.

K odvolacej námietke odporcu, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhovaný dôkaz uvedený vo vyjadrení z 02.07.2013, a to výsluch sprostredkovateľa poistenia D. Y., odvolací súd konštatuje, že vychádzajúc z ustanovenia § 212 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku by odvolací súd na túto námietku odvolateľa prihliadal len v prípade, ak by išlo o vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Nedôvodná je i námietka odporcu o povinnosti súdu rozhodnúť o pokračovaní v ďalšom konaní vo výrokovej časti rozsudku. V danom prípade platí ust. § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a/ a c/ pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Zákonným dôsledkom úspešného popretia platnosti rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov) je pokračovanie v konaní vo veci, a preto o tejto povinnosti priamo vyplývajúcej z právneho predpisu nie je potrebné rozhodovať osobitným výrokom.

Neobstojí ani odvolacia námietka odporcu, že súd neposudzoval, či návrh bol podaný včas, teda v 30-dňovej lehote. Z rozsudku na strane 5 jednoznačne vyplýva, že rozhodcovský rozsudok bol navrhovateľke doručený 16.04.2013, návrh na začatie konania bol doručený Okresnému súdu Prešov dňa 15.05.2013, teda v 30-dňovej lehote ustanovenej v § 41 ods.1 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Rozsudok v časti o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti, teda čo do zaplatenia finančného zadostučinenia vo výške 154,35 Eur odvolaním napadnutý nebol, preto ako taký nadobudol právoplatnosť (§ 206 O.s.p.) a odvolací súd ho nepreskúmaval.

V súvislosti so záverom súdu prvého stupňa čo do rozhodcovského rozsudku, tento súd správne postupoval, pokiaľ podľa ust. § 40 ods.2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku s tým, že účinky odkladu vykonateľnosti trvajú do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd prvého stupňa správne rozhodol i o trovách konania. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti podľa ust. § 219 O.s.p.

Odporca spolu s odvolaním podal návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, a to do ukončenia konania na Ústavnom súde SR vo veci sp. zn. II. ÚS 382/2012 z dôvodu, že na Ústavnom súde SR sa bude prejednávať dôležitá právna otázka súvisiaca s týmto sporom.

Pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet (§ 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku).

Z citovaného ustanovenia vyplýva možnosť, nie povinnosť súdu prerušiť konanie za podmienok tam uvedených. Podstatným pre rozhodovanie súdu o tom, či návrhu na prerušenie konania vyhovie, alebo ho preruší, ak dal na takéto konanie podnet, je okolnosť, či v inom prebiehajúcom spore môže byť vyriešená otázka, ktorá má vplyv pre rozhodnutie súdu.

Odporca tvrdí, že v obdobnej veci bol úspešný so svojou sťažnosťou na Ústavnom súde SR pod sp. zn. II. ÚS 499/2013. Odvolací súd konštatuje, že hoci sa vo veci Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 382/2013 pred tým istým senátom rieši obdobná vec ako vo veci Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2013, z nálezu Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. II. ÚS 499/2013 zo dňa 10.07.2013 nevyplýva, aby v tomto náleze Ústavný súd SR vyslovil stanovisko k platnosti alebo neplatnosti rozhodcovskej doložky.

Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí konštatoval porušenie práv odporcu, pretože súdy vykonali určitý rozhodujúci dôkaz bez toho, aby dali odporcovi akúkoľvek možnosť sa k nemu vyjadriť.

Preto odvolací súd návrh odporcu na prerušenie konania zamietol.

Uznesením č. k. 18C/64/2013-132 zo dňa 11.11.2013 uložil súd prvého stupňa odporcovi povinnosť zaplatiť v lehote 10 dní od právoplatnosti uznesenia súdny poplatok za odvolanie vo výške 331,50 Eur.

Rozhodnutie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok právne odôvodnil podľa položky č. 3 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov s poučením, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca. V odvolaní uviedol, že súdny poplatok mal byť stanovený s poukazom na inú položku Sadzobníka súdnych poplatkov. Poukázal pritom na uznesenie Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi vo veci sp. zn. 9C/354/2012, Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 12C/438/2012, na položku 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov a ustanovenie §§ 6 ods. 2 a 7 ods. 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov dôvodiac, že podľa uvedených ustanovení mala byť stanovená výška súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 99,50 eur, pretože ide o konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, kde predmet sporu nie je oceneľný peniazmi.

Na základe uvedeného odporca žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a rozhodnúť o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie vo výške 99,50 Eur.

Podľa položky 3 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriacich prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, z návrhu na začatie konania o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a o zrušení rozhodcovského rozhodnutia vydaného rozhodcom je vyberaný v občianskom súdnom konaní súdny poplatok vo výške 331,50 eur.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov).

Sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len „percentná sadzba“) alebo pevnou sumou (§ 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch).

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

V danom prípade vznikla poplatková povinnosť za odvolanie odporcovi ako odvolateľovi v súlade s citovaným ustanovením § 5 ods. 1 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch.

Z odvolania odporcu nepochybne vyplýva, že ide o odvolanie vo veci samej.

Z doslovného znenia citovaného ustanovenia § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že výška poplatku sa vypočíta buď percentuálne zo základu poplatku, alebo je výška poplatku pevne určená sumou uvedenou v Sadzobníku súdnych poplatkov.

V prejednávanej veci ide o konanie podľa položky č. 3 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov, kde je výška súdneho poplatku určená pevnou sumou vo výške 331,50 eur. To znamená, že v danom prípade sa neuplatní percentuálny výpočet súdneho poplatku zo základu poplatku.

Pokiaľ odporca namietal, že súd prvého stupňa mal pri vyrubení súdneho poplatku za odvolanie aplikovať Položku 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, pretože v danom prípade má ísť o konanie s neoceneľným predmetom, odvolací súd v súlade s vyššie uvedeným konštatuje, že táto odvolacia námietka je nedôvodná. Zákon o súdnych poplatkoch vo svojej prílohe - Sadzobníku súdnych poplatkov

stanovuje pevnú výšku súdneho poplatku a v súlade s citovaným ustanovením § 6 ods. 2 zákona sa poplatok v takejto výške vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Preto odvolací súd napadnuté uznesenie č.k. 28C/64/2013-132 zo dňa 11.11.2013 podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

K odvolacej námietke odporcu, že súd v tomto konaní nedokazoval právny záujem vedľajšieho účastníka na vstup do konania aj bez výslovnej námietky odporcu, odvolací súd poukazuje na článok 47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Zároveň poukazuje na ust. § 93 ods.2 a 3 O.s.p. a osobitne na to, že o prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh. Odporca takýto návrh v konaní nepodal a to ani v prvostupňovom a ani v odvolacom konaní. Námietku, že súd nedokazoval právny záujem za takýto návrh odvolací súd nepovažuje.

K námietke zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove N. C. G., že tento pracoval na Ministerstve spravodlivosti SR ako predseda Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, kde prezentoval verejne svoj právny názor k neprijateľnosti všeobecných poisťných podmienok odporcu odvolací súd len poukazuje na to, že sudca N. C. G. nebol členom senátu, ktorý rozhodoval aktuálne prejednávanú vec, preto nie je dôvod zvoliť v tejto veci inštančný postup podľa § 12 a nasl. O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.